

[Dohrmann]

Forslag til folketingsbeslutning om økonomisk bidrag til hjemsendelse af fremmedarbejdere og deres familier.

(Beslutningsforslag nr. B 44).

Jeg skal i øvrigt henvise til beslutningsforslagets tekst og de bemærkninger, som ledsager det.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Første behandling af lovforslag nr. L 75:

Forslag til lov om ændring af lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser. (Retskrav på erstatning).

(Fremsat 14/11 84).

Korneliusen (S):

Der foreligger nu et forslag om ændring af denne lov. Forud for fremsættelsen er gået et udvalgsarbejde, hvis overvejelser er beskrevet indgående i betænkning nr. 1019.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke justitsministeren for det omfangsrige og gode materiale, som kan danne grundlag for retsudvalgets videre arbejde med lovforslaget.

Lovforslaget rummer ændringer på tre væsentlige områder i forhold til de gældende bestemmelser, nemlig overgang fra et billighedsprincip til et retskrav, fastlæggelse af maksimumsgrænser for erstatninger og endelig ændringer i de processuelle regler.

Vi er generelt positive over for de ændringer, der lægges op til i lovforslaget, og håber, at den brede enighed, der er blevet manifesteret, kan holde til lovforslagets endelige vedtagelse.

Den væsentligste nyskabelse i forslaget indebærer, at der gives voldsofferet et egentligt retskrav på erstatning. Lovtekstens udformning på dette punkt er efter vores opfattelse helt konsekvent og åbner ingen mulighed for fortolkninger af dette nye princip. Vi kan erklære os helt tilfredse med udformningen.

Justitsministerens forslag indebærer også en indførelse af maksimumsgrænser for erstatningerne.

I bemærkningerne til lovforslaget understreges det, at disse maksimumsgrænser skal sikre, dels at erstatningsordningen har karakter af et socialt sikkerhedsnet, dels at merud-

giften for staten i forbindelse med forslagets gennemførelse begrænses.

Vi er enige i det principielle, men specielt med hensyn til beløbsfastsættelsen kan der være grund til at tage en mere tilbundsående drøftelse i retsudvalget. Et sådant arbejde skal efter vores opfattelse føre frem til erstatningsbeløb, der svarer til de erstatningsbeløb, der udbetales med baggrund i anden lovgivning.

Ændringerne i de processuelle regler, som indebærer, at det er domstolene, der fastsætter erstatningernes størrelse, er klart en forbedring af retstilstanden. I den forbindelse mærker vi os, at erstatningsnævnet kun kan foretage omvurderinger i opadgående retning. Det er således justitsministerens opfattelse, at erstatningsnævnet skal bevares, om end med en mere positiv funktion. Der er grundlag for en drøftelse i retsudvalget dels af nødvendigheden af fortsat at have et erstatningsnævn, dels af dets sammensætning, ifald det skal bevares.

Det vil være vores grundsynspunkt, at erstatningssagerne skal have en så hurtig vej gennem retssystemet som overhovedet muligt, og skal erstatningsnævnet fortsat eksistere, burde det måske overvejes at tilføje nævnet et medlem mere, f.eks. til sikring af lægmandsprincippet.

Jeg skal i den forbindelse bede justitsministeren bekræfte, at voldsorfes mulighed for at anke erstatningsbeløbets størrelse stadig er til stede. Man kan ved gennemlæsning af lovteksten få den opfattelse, at erstatningsnævnet kun med justitsministerens tilladelse kan anke erstatningssager efter denne lov.

En nyskabelse i loven er pålægget til politiet om at vejlede skadelidte om retten til at få erstatning efter denne lov. Vi finder denne ordning god og skal samtidig opfordre til, at politiets muligheder for at yde denne service får faste rammer og konkret, letforståeligt materiale som baggrund.

Generelt kan vi altså tilslutte os det principielle sigte med forslaget og ser frem til en hurtig behandling i retsudvalget vedrørende den endelige udformning af loven.

Annelise Gotfredsen (KF):

Det påstås undertiden, at samfundet tager mere hensyn til de kriminelle end til de uskyldige ofre. Dette er naturligvis ikke rig-

[Annelise Gotfredsen]

tigt, og det er et af formålene for den borgerlige regering med justitsministeren i spidsen at sikre retsbevidstheden og naturligvis også ud fra humane hensyn at styrke følelsen for retsbevidstheden ved bl.a. at tage skyldige hensyn til ofre for forbrydelser.

Jeg skal ikke komme ind på, hvad regeringen har foretaget i dette øjemed, og hvad det ikke er lykkedes at gennemføre. Men det forslag, vi her behandler, hilser det konservative folkeparti velkommen som et led i de førnævnte hensyn.

Der er nu foreslået et egentligt retskrav, som skal være bindende. Tidligere gav man erstatning ud fra et billighedssynspunkt, og der har kunnet ske nedsættelse eller bortfald af erstatning i videre omfang, end det vil være muligt efter almindelige erstatningsretlige regler om egen skyld og accept af risiko.

Nu foreslås der som sagt et egentligt retskrav, og det er væsentligt at fastslå, at det nu vil kunne undgås, at den administrative myndighed efterfølgende anlægger en anden vurdering end den, som en domstol har anlagt i en sag om samme sagsforhold.

Lovforslaget fastsætter bl.a. også maksimumsgrænser, og det kan forekomme naturligt, at man også må tage hensyn til, at loven ikke medfører helt urimelige udgifter for staten. Disse grænser skal ses i forhold til lovændringen om erstatning i erstatningsansvarsloven, som blev vedtaget i foråret.

Jeg er enig med den socialdemokratiske ordfører i, at det er væsentligt, at der kommer hurtigt afgørelser i sådanne sager.

Vi ser positivt på lovforslaget og er villige til at drøfte detaljerne under udvalgsbehandlingen.

Bjørn Elmquist (V):

Det er et gammelt ønske fra mit parti, der hermed går i opfyldelse. For mere end 10 år siden var der venstrefolk her i tinget, der rejste spørgsmålet om, hvordan man på bedre vis kunne beskytte ofre for forbrydelser, og vi har lige siden arbejdet ihærdigt for, at det skulle være muligt i den danske kriminalpolitik at skaffe offeret en mere central plads, større opmærksomhed, end det har været tilfældet hidtil.

Der er mange mennesker, der har ment, at vi har interesseret os for meget for, hvad forbryderne gjorde, og hvordan vi kunne resocier-

alisere dem. Det er en stor opgave, og man må sige, at hvis den lykkes, bliver der ikke tale om så stor en kriminalitet, men med det lovforslag, som ligger foran os i dag, føler vi faktisk, at vi er kommet et godt stykke ad vejen med det, vi har været i gang med de sidste 10-12 år.

Jeg skal ikke komme med mange bemærkninger til de enkelte forslag, for enkelthederne, de enkelte detaljer, i ministerens forslag kan vi tilslutte os.

Jeg synes, jeg her især vil fremdrage noget, som er blevet nævnt fra talerstolen allerede: reglen om, at politiet skal orientere de skadelidte om disse bestemmelser. Det synes vi er en helt fin del af ministerens forslag.

På et enkelt punkt kunne vi måske godt ønske os at forholdene var anderledes, men da vi jo er med i regeringen og er klar over, hvordan situationen er økonomisk, synes vi, at ministerens forslag også på det punkt er udmærket. Det har at gøre med maksimumsgrænsen. Vi kunne måske godt have ønsket, at de maksimumsgrænser, der her fastsættes, var kommet noget højere op, men som sagt er de økonomiske forhold ikke til det i dag, og dertil kommer, at man vel kan sige, at som skadeserstatningerne i disse år tilkendes af domstolene, ser det ud til at være rimeligt. Om det så i løbet af nogle år kan gå hen og blive en art spændetroje, ved jeg ikke, men vi må jo nøje følge udviklingen.

Men vi kan fra mit partis side støtte dette lovforslag og er glade for, at det er blevet fremsat.

Leif Hermann (SF):

Vi har i socialistisk folkeparti i de senere år været meget stærkt i tvivl om, hvorvidt udmålingen af såvel sociale ydelser som visse erstatningsydelser rimeligt har kunnet finde sted efter et skønsprincip, og det er derfor med, jeg vil ikke sige taknemlighed, men i hvert fald en positiv indstilling, vi modtager de ændringer i offererstatningsloven, som justitsministeren har fremsat forslag om her. Det er af både retssikkerhedsmæssige og administrative grunde væsentlig enklere at arbejde med et retsprincip end med et skønsprincip.

Imidlertid er det kun tildelingen af erstatningsydelserne, der hviler på et retsprincip. Selve udmålingen af ydelserne, dvs. ydelser-

[Leif Hermann]

nes størrelse, er ikke baseret på noget retsprincip. Det er muligt, at der i retspraksis vil fæstne sig nogle retningslinjer for udmålingen for forskellige skader i forbindelse med de forbrydelser, som ofrene kommer ud for, men det ville være ønskeligt, om man i lige så detaljeret omfang, som det skete i den lov, vi vedtog i foråret, nemlig personansvarsskadeloven, havde foretaget en tydeligere præcisering af udmålingskriterierne.

Ligeledes forekommer det også noget uklart, hvorledes de enkelte poster, menerstatninger osv., inden for denne lov skal behandles. Det er ganske vist angivet, at loven skal være et socialt sikkerhedsnet, og det indebærer i modsætning til personansvarsskadeloven en adgang til modregning i de sociale ydelser, der kommer til udbetaling.

Det forekommer os ikke helt rimeligt, at man på den måde foretager en – hvad skal vi kalde det? – temmelig kraftig sondring mellem de skader, der opstår som følge af forbrydelser, og de skader, der opstår som følge af andre forhold i samfundet.

Lad mig nævne et eksempel. Hvis man skulle være så uheldig at bade et sted, hvor en af de store grisebasser i relation til dansk miljølovgivning udleder noget ulovligt, kan man komme ud for nøjagtig lige så indgribende og varige skader, som hvis man havde været udsat for et røverisk overfald på Vesterbro. I det øjeblik man kommer ud for en sådan skade – og her er der tale om en straf-sanktioneret lovovertrædelse, som den pågældende virksomhed har foretaget – falder man ind under en anden lov, nemlig den, vi vedtog i foråret, og dér er der væsentligt højere erstatningsbeløb at hente, end der vil være efter denne lov. Ofre for overtrædelser af særlovgivningen stilles altså principielt bedre, så vidt jeg kan se – men ministeren må meget gerne korrigerer mig og belære mig om, at jeg ikke kan min jura – end ofre efter den lov, der er tale om her.

Det er muligt, at vi kan få løst nogle af disse problemer under udvalgsarbejdet, og jeg har da også fornemmet, at både socialdemokratiets ordfører, hr. Korneliusen, og hr. Bjørn Elmquist måske var åbne over for, at maksimumsgrænsen på 500.000 kr. for personskade burde reguleres opad, så den i højere grad kom i overensstemmelse med det, der er tale om i personansvarsskadeloven – så vidt jeg husker hedder den sådan.

Alt i alt er vi positive over for loven, men måske bør vi tage en grundigere diskussion og prøve at sidestille ofre for forbrydelser med ofre i andre skadessammenhænge.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg kan også give tilslutning til den gode hensigt, der ligger bag denne lov. Jeg tror, det er godt, at vi nu får gennemført folketingsbeslutningen om, at der skal ydes erstatning, og at denne erstatning, udbetalt af staten, bliver et egentligt retskrav. Jeg tror også, det er godt, at man har været igennem den drøftelse, hvorvidt den også kan ydes til kvinder eller mænd, der bliver overfaldet af den, de lever sammen med. Selv om det godt dér kan tænkes, at man har fælles økonomisk interesse, tror jeg ikke, man vil opleve tilfælde, hvor nogen ligefrem lader sig mishandle, så det medfører virkelig alvorlig skade på dem.

Så er der spørgsmålet om, hvor højt erstatningen skal gå, og det vil jeg også godt have lov til at overveje i udvalget. Vi har jo lige i anden forbindelse været inde på at drøfte, hvor stor erstatningen skal være, når man kommer ud for arbejdsulykker o.lign.

Vi kan tilsige vor fulde tilslutning til hensigten og vil gerne i udvalget drøfte enkeltheder med hensyn til erstatningens størrelse.

Birgith Mogensen (CD):

En sårbar gruppe mennesker får ved dette lovforslags gennemførelse den håndsrekning, som er så hårdt tiltrængt. Ofre for forbrydelser har været en overset gruppe, der har haft svært ved at råbe omverdenen op. Det er jo ikke en stor pressionsgruppe.

Det rådes der efter CDs mening nu bod på med dette lovforslag, som radikalt bryder med det gamle erstatningsprincip. Ofrene har alt for længe nærmest stået med udstrakt hånd og taget imod, hvad man nu kunne få i erstatning, og ofte efter en helt uacceptabel ventetid. Først skulle retten tale, og dernæst skulle erstatningen prøves i erstatningsnævnet under justitsministeriet. Det tager tid, og somme tider er rettens erstatningssum blevet skåret betydeligt ned af nævnet, uforståeligt for offeret, som ikke engang har kunnet få en forklaring fra nævnet.

Denne erstatningsform bryder justitsministerens lovforslag heldigvis med, og offeret

[Birgith Mogensen]

vil få et egentligt retskrav på erstatning fra staten, dog med maksimumsgrænser.

Det er også et stort fremskridt, at særeglerne i lovens § 8, stk. 1, ophæves, så det er dansk rets almindelige regler på erstatningsområdet om egen skyld og accept af risiko, der gælder og vil kunne anvendes. En ophævelse af denne paragraf vil også kunne give en langt hurtigere sagsbehandling, end tilfældet er i dag, og man vil også undgå den situation, som nævnet kritiseres meget for, nemlig at det går ind i vanskelige bevisspørgsmål og anlægger vurderinger uden det første-håndskendskab, som retten får gennem sagens gang.

Ofrene for forbrydelser får hverdagen slået mere eller mindre i stykker, både følelsesmæssigt og økonomisk. Vi kunne måske lette vejen lidt ved at udbetale a conto-beløb til offeret, så situationen ikke blev så belastende. Ideen kommer fra Landsforeningen mod Vold, som forsøger at oprette en fond. Jeg tror, ansøgningen om få dage ligger på ministerens bord, og den får forhåbentlig en positiv modtagelse. Der kan godt arbejdes på flere fronter, når det gælder denne form for hjælp.

CD går ind for en positiv udvalgsbehandling, så loven hurtigt kan komme til at virke i praksis.

Lenger (VS):

Indledningsvis vil også jeg gerne sige tak til justitsministeren for, at han har fremsat dette lovforslag. Det udspringer jo af folketingets vedtagelse af et beslutningsforslag fra VS sidste år i maj måned.

Det er ganske heldigt, at det nedsatte udvalg i sin betænkning når frem til at være enigt i folketingets beslutning, navnlig i betragtning af, at udvalget endda hele to steder refererer folketingsbeslutningen på den måde, at udvalget skulle undersøge muligheden for at give skadelidte et retskrav på erstatning, når nu det, som folketinget faktisk vedtog, var, at billighedsordningen skulle erstattes af et retskrav. De to ting er ikke det samme, men når nu udvalget når til samme konklusion som folketinget, bliver denne unøjagtighed selvfølgelig af mindre betydning.

Vi kan give vores principielle tilslutning til lovforslaget. Det opfylder jo beslutningsforslagets hensigt, men jeg vil gerne omtale et

enkelt principielt spørgsmål, som også hr. Leif Hermann og hr. Bernhard Baunsgaard har været inde på.

Siden beslutningsforslaget blev vedtaget, har folketinget nemlig også vedtaget en egentlig lov om erstatninger, der indebærer en voldsom forhøjelse af maksimumserstatningerne i al almindelighed, og det ændrer selvfølgelig også betingelserne lidt for denne diskussion. Det er også den nævnte lov, der har gjort det aktuelt at diskutere et eventuelt maksimumsbeløb i lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, men lad mig lige bemærke, at langt, langt de fleste sager – heldigvis da – ikke tilnærmelsesvis når op i nærheden af denne eventuelle maksimumsgrænse. Det gør dog ikke det principielle i diskussionen mindre vigtigt.

Denne lov blev oprindeligt gennemført, fordi man ville råde bod på de vilkårligheder, som ofrene var udsat for før 1976, idet de kun kunne få deres retmæssige erstatning, hvis gerningsmanden blev fundet og i øvrigt var i stand til at betale eller havde en passende forsikring. En række konkrete sager gjorde så, at der kunne rejses tvivl om, hvorvidt vilkårligheden faktisk var ophørt, for nævnet ændrede i sin praksis en lang række af de afgørelser, der allerede var truffet af domstolene, og nævnets afgørelser skete vel at mærke uden, at det havde det samme grundlag med partsforklaringer og vidneafhøringer, som domstolene havde haft.

Det foreliggende lovforslag tager højde for denne fortsatte vilkårlighed, men når vi så begynder at diskutere maksimumsgrænser, er vi i virkeligheden tilbage i den samme problemstilling – ganske vist med et socialt sikkerhedsnet, men alligevel – for nu er det overladt til vilkårligheden, skæbnen og tilfældigheden, om den skadelidte får den fulde erstatning eller den skadelidte får det, der bliver maksimumsbeløbet i loven. Det er en diskussion på et lidt højere økonomisk niveau, men princippet er dog det samme.

Vi var ikke begejstrede for de beregningsregler, der er i erstatningsloven, der blev vedtaget i foråret 1984, men nu er de der, og dem må vi så tage udgangspunkt i. Derfor mener vi, at skal der være en maksimumsgrænse, skal den i det mindste gå ved størrelsen af erhvervsevnetabet for en person, som ikke bruger sin erhvervsevne, altså ifølge den anden lov være af størrelsesordenen 800.000

[Lenger]

kr. Denne grænse kan i det mindste begrundes, mens lovforslagets 500.000 kr. ikke har nogen speciel begrundelse.

Det, der i den ene lov er lagt ud som et socialt sikkerhedsnet – og sådan kan man godt opfatte beløbet for en person, der ikke bruger sin erhvervssevne, i den anden lov – kunne også lægges ud som niveauet for det sociale sikkerhedsnet i denne lov.

Man kan godt med en vis ret tale om moral i denne forbindelse. Selv om der naturligvis er forskel på en lov, der vedrører erstatninger og et faktisk tab, og en lov, der tager udgangspunkt i, at der skal være et sikkerhedsnet, kan det godt give anledning til kritik, hvis staten forsøger at slippe billigere, end folketinget netop har pålagt private skadevoldere og deres forsikrere.

Det er vores indvendinger, men forslagets reelle indhold, ændringen af billighedsordningen til et retskrav, kan vi helt uden forbehold tilslutte os.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Kristeligt folkeparti hilser dette lovforslag meget velkommen. Som vi har hørt, jeg tror af samtlige ordførere indtil nu, er det et forslag, som er blevet meget, meget positivt modtaget, og som, tror jeg, vinder genklang i befolkningen. Det er også sagt tidligere, at mange mennesker har følt, at ofre for forbrydelser ofte blev svigtet. Hvis det ikke var muligt at finde de skyldige eller de ikke var i stand til at betale, fik man ofte ingenting, men kunne til gengæld se frem til en ødelagt tilværelse.

Kristeligt folkeparti håber derfor meget på, at dette forslag kan gå hurtigt igennem, sådan at loven kan komme til at fungere.

Pia Kjærsgaard (FP):

Med dette forslag er der sat nogle ting på plads omkring ofre for forbrydelser, herunder typisk vold. Der har været nogle tragiske eksempler på ofres erstatning eller mangel på samme, og det er derfor med tilfredshed, fremskridtspartiet har set dette forslag igenem.

Jeg vil dog godt spørge justitsministeren, om han ikke finder, at § 7 skal klargøres en smule mere, idet det anføres – og jeg citerer fra lovforslagets § 7:

»Erstatning ydes ikke, i det omfang skaden godtgøres af skadevolderen . . .«, og så følger nogle andre undtagelsestilfælde. Men hvor længe kan en skadevolder trække sagen ud, uden at erstatning skal falde? I teorien kan skadevolderen jo godt acceptere år efter år at godtgøre skaden, uden at dette sker. Hvor længe mener justitsministeren at det kan trække ud, og hvad gør offeret eller de efterladte i den situation?

Statens erstatninger må siges at være i orden, som de foreligger nu efter lovforslaget, og fremskridtspartiet går naturligvis ind for dette forslag.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Der er grund til at sige tak til folketinget – og det er hele folketinget – for det initiativ, der er taget vedrørende spørgsmålet om erstatninger. Det blev jo tilkendegivet meget bestemt fra folketingets side i folketingsbeslutningen, at man ønskede, at ofre for kriminalitet havde retskrav, og det er det, der er blevet opfyldt.

Jeg er helt enig med hr. Korneliusen i, at vi har fået et udmærket materiale. Det er tilvejebragt af det udvalg, som blev nedsat kort efter folketingsbeslutningen, og som har arbejdet godt og hurtigt. Det er jo dette udvalgs synspunkter, vi har fulgt i lovforslaget.

Jeg synes, at Elmerudvalget – ja, i nutidens sprog må det vel hedde sådan, da det var kontorchef Elmer, der var formand – både hurtigt og på en god måde har forstået at tilvejebringe det, folketinget ønskede, og det fremgår jo også af de bemærkninger, som samtlige ordførere har fremsat.

Der er blevet stillet et par spørgsmål til mig.

Hr. Korneliusen og også fru Pia Kjærsgaard var inde på spørgsmålet om sagerne behandling, ankemulighed osv. I almindelighed vil der jo blive tale om, som det fremgår af forslaget, at spørgsmålet om erstatning afgøres i forbindelse med den sag, der er rejst mod gerningsmanden, og her søger man jo at få efterforskning og domsforhandling fremskyndet så meget som muligt. Jeg tror altså ikke på, at der i den forbindelse skulle blive forsinkelser af betydning til skade for offeret. Og jeg kan sige til hr. Korneliusen, at lovforslaget medfører ingen begrænsninger i

[Justitsministeren]

offerets muligheder for at anke domsafgørelser vedrørende erstatning fra skadevolderen.

Som ventet blev der fra flere sider fremsat bemærkninger om maksimumserstatningerne. Jeg vil gerne sige, at reglerne om erstatning i dette forslag er en del af det samlede sociale sikkerhedsnet, som det også blev nævnt fra ordførernes side, og det fremgår da også tydeligt af § 7, der siger, at der ved siden af erstatning efter denne lov også kan blive tale om udbetaling af invalidepension og andre sociale ydelser til ofre for forbrydelser.

De foreslåede maksimumsgrænser er af udvalget og nu i lovforslaget udformet således, at det, man begrænser, er det beløb, som kan kræves af statskassen, efter at der er foretaget de fradrag, der er omtalt i lovens § 7. Maksimumsgrænser vil derfor ved personskade kun få betydning i meget få tilfælde, og kun, hvor der er skadelidte, som har en ret høj indtægt, kan der blive tale om en betydelig afvigelse fra det, der kunne blive tale om efter den almindelige erstatningslov.

Jeg mener således, at man har opfyldt lovens formål, men er selvfølgelig villig til på dette og andre punkter at svare på de spørgsmål, som udvalget ønsker at stille.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 41:

Forslag til lov om offentlighed i forvaltningen.

Af Leif Hermann (SF) m.fl.
(Fremsat 31/10 84).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Dette lovforslag er bygget over det forslag, jeg på regeringens vegne fremsatte i oktober måned, og er derfor i realiteten en række ændringsforslag til et allerede fremsat forslag. Ved førstebehandlingen af det af mig fremsatte forslag var der jo mange bemærkninger også om områder, der her omtales.

SFs forslag bygger ligesom regeringens forslag på et klart ønske om, at offentligheden i videst muligt omfang skal kunne følge med i den offentlige administration og kontrollere, at alt går rigtigt til. Men SF er jo også enige i, at der af hensyn til private interesser og af offentlige hensyn må gøres undtagelser fra offentlighedens adgang til aktindsigt.

Det fremgår af forslaget, at SF er enige med regeringen i en lang række af de fornyelser, som er foreslået i vort forslag, også i de begrænsninger, som er indeholdt i dette forslag, og det er jeg da glad for. På en del områder foreslår SF nogle andre løsninger og sproglige formuleringer. Som jeg nævnte under første behandling af regeringsforslaget, er jeg meget villig til at drøfte ændringer, såfremt disse kan opnå bred tilslutning.

Lovforslaget fra SF indeholder dog nogle ændringer i forhold til regeringsforslaget, hvis konsekvenser jeg er tvivlende over for, om forslagsstillerne selv kan gå helt ind for.

Det gælder således den foreslåede afgrænsning af lovens anvendelsesområde. Regeringen har foreslået, at vedkommende minister ved bekendtgørelser kan inddrage nærmere angivne privat organiserede selskaber, institutioner, foreninger m.v., når udgifterne ved deres virksomhed overvejende dækkes af statslige eller kommunale midler. SF foreslår, at alle sådanne selskaber automatisk er omfattet af loven. Da dækningen af udgifter kan ske ved betaling for ydelser, vil SFs forslag få den konsekvens, at f.eks. en entreprenørvirksomhed, der hovedsagelig bygger for det offentlige, umiddelbart vil blive omfattet af loven. Det samme gælder skibsværfter i den periode, hvor de bygger en DSB-færge. Noget sådant finder jeg for vidtgående.

SF finder ikke, at der er behov for at undtage lovgivningssager generelt. Det anføres i bemærkningerne, at både offentlighed og mindretal i folketinget kan have berettiget